Federatie **Welstand**

Nieuwsbrief nr. 28 Maart 2013

Om de twee maanden brengt de Federatie Ruimtelijke Kwaliteit v/h Federatie Welstand een elektronische nieuwsbrief uit met relevante berichten over welstands- en monumentenzorg en ruimtelijke kwaliteit. U kunt ook nieuws insturen, zodat dit eventueel opgenomen kan worden in de nieuwsbrief. Stuur hiervoor uw berichten naar gtc@fw.nl.

Berichten uit de Federatie Ruimtelijke Kwaliteit (v/h Federatie Welstand)

Toetsversie Omgevingswet: kwaliteit krijgt de plaats die het verdient.

Op 1 maart is de zogenoemde toetsversie van de Omgevingswet gepubliceerd. In die versie is de centrale doelstelling van de wet verbreed. Het doel is niet meer alleen een 'gezonde en veilige' leefomgeving, maar ook een 'goede omgevingskwaliteit', waarmee gedoeld wordt op cultuurhistorie, uiterlijk van bouwwerken, stedenbouw, landschap e.d. In de toelichting op de wet schrijft minister Schultz van Haegen dat deze toevoeging het gevolg is van 'wensen uit de samenleving', waarmee ze gehoor geeft aan de ruim 1700 handtekeningen onder het pleidooi Mooiwaarts. De Federatie Ruimtelijke Kwaliteit, initiatiefnemer van het project Mooiwaarts, is erg verheugd over deze reactie.

Hoewel er grote stappen gezet zijn in het vervullen van de Mooiwaarts-wensen, zijn er nog twee belangrijke wensen niet vervuld. Zo is voor gemeenten het opstellen van een omgevingsvisie (die de basis moet vormen voor het kwaliteitsbeleid) niet verplicht, maar facultatief. En daarnaast laat de wet teveel ruimte voor ondoorzichtige procedures bij het afwegen van de vraag of een bepaald project een meerwaarde biedt voor de omgevingskwaliteit. Mooiwaarts bepleit een onafhankelijke adviescommissie, die op grond van een deskundigenoordeel komt tot een integraal en openbaar advies aan het college over de meerwaarde van het betreffende project. De Omgevingswet regelt die onafhankelijke, integrale advisering nog niet. Het Mooiwaarts-team zal deze aspecten de komende maanden opnieuw onder de aandacht brengen van de schrijvers van de Omgevingswet en van de instanties die over de wet zullen adviseren. Ook zal er opnieuw met politici worden gesproken.
Een uitgebreider artikel over de omgevingswet is te lezen op www.mooiwaarts.nl

Sinds 1 maart is ambtelijke welstandstoets mogelijk: 'kan'-bepaling van kracht

Voor een oordeel over redelijke eisen van welstand is niet altijd meer een advies van de welstandscommissie vereist. Vanaf 1 maart 2013 kan het college van b&w ook zonder zo'n advies een oordeel

geven over de vraag of een bouwplan in overeenstemming is met het welstandsbeleid.

De zogenaamde 'kan-bepaling' die de ambtelijke welstandstoetsing mogelijk maakt, heeft een lange voorgeschiedenis: de eerste gedachten hierover stammen al uit 2007, terwijl tussen 2004 en 2010 een minder vergaande mogelijkheid voor ambtelijke welstandstoetsing heeft bestaan.

Met de nu gepubliceerde 'kan-bepaling' wordt niet de welstandstoets afgeschaft. Het gaat bij deze wetswijziging alleen om de vraag wie het bestuurscollege ondersteunt bij de welstandsbeoordeling. Tot dusverre was het college wettelijk verplicht om de welstandscommissie om advies te vragen, voortaan kan zo'n advies, desgewenst, achterwege blijven en dan wordt het collegebesluit alleen ambtelijk voorbereid.

Aan die ambtelijke welstandsbeoordeling zitten veel haken en ogen, die beschreven worden in de handreiking over de kan-bepaling die de Federatie Ruimtelijke Kwaliteit (v/h Federatie Welstand) en de Vereniging Bouw- en Woningtoezicht gezamenlijk hebben opgesteld.
U kunt de handreiking en de bijlage hier downloaden

De tekst van de kan-bepaling is op 28 februari 2013 gepubliceerd in het Staatsblad. De titel van de wijziging is verwarrend. De kan-bepaling is te vinden onder artikel II: wijziging BOR. De tekst van het Staatsblad vindt u hier

Son en Breugel en de 'kan-bepaling'

Brabantse gemeenten zijn eigenzinnig en rekken de grenzen op. De gemeente Son en Breugel startte in 2012 met een hoogstpersoonlijk model om de ruimtelijke kwaliteit binnen haar grondgebied te regelen (zie een artikel in Stadswerk Magazine, nr. 5, 2012). De welstandscommissie werd ontslagen en vervangen door een Ruimtelijk Kwaliteitsteam, met daarin ambtenaren en een enkele externe deskundige (in het artikel, dat geschreven is door Henk van der Wal, een ambtenaar van de gemeente Son en Breugel, staat dat er altijd één extern deskundige bij zo'n vergadering aanwezig is, een architect of stedenbouwkundige; het kwaliteitsteam lijkt nogal schraal bemand met deze inbreng van één – hopelijk – onafhankelijke deskundige).

De constructie van dit kwaliteitsteam was in 2012 verboden en is het ook onder de 'kan-bepaling' die per 1 maart 2013 in werking is getreden (zie ook het rapport De Kan-bepaling op de website van de Federatie Welstand). In die bepaling staat namelijk dat gemeenten hun bouwprojecten of door de eigen ambtenaren laten toetsen of daarvoor een externe, onafhankelijke commissie inschakelen. Een combinatie van beide is niet zonder meer mogelijk. De wetgever heeft kennelijk gemeend dat het verstandig is taken en rollen duidelijk te (onder)scheiden en gemeenten te dwingen weloverwogen keuzes te maken. Als iemand in 2012 bezwaar had aangetekend tegen het advies van het kwaliteitsteam had dit voor de gemeente een probleem kunnen worden.

In Son en Breugel is voor deze onorthodoxe werkwijze gekozen om te dereguleren, de burger bij bouwplannen te betrekken en ontwerpers meer ontwerpvrijheid te gunnen. Het beleidsstuk rond welstand is zo geminimaliseerd dat de burger (bewoner of initiatiefnemer) optimale ruimte krijgt en ook de ontwerper die ruimte kan invullen. Via een 'cyclisch-dynamisch model' is de gemeente opgedeeld in een ontwikkelings-, beheer- en aandachtsgebied. Het model is er op gericht de gemeente 'mooi' te maken en te houden. En dat is een hoopgevend geluid, dat je in de nabije gemeente Boekel niemand hoort uitspreken.

Voor de beheergebieden in Son en Breugel is een welstandsregime in drie stappen gemaakt, van: rekening houden met de omgeving, via: afwijken mag, mits goed gemotiveerd, tot: volledige vrijheid, maar dan wel van voldoende kwaliteit. Voor de ontwikkelgebieden moeten beeldkwaliteitsplannen worden

opgesteld en wordt een supervisor aangesteld die ook meedraait het kwaliteitsteam. Op de kaart van de gemeente blijkt dat er minimaal welstandsvrije gebieden zijn aangewezen en dat de beheer-, ontwikkel en vrije gebieden in Son en Breugel elkaar ongeveer in evenwicht houden. De gemeente wil dus duidelijk een vinger aan de pols houden.

Je zou na een jaar of wat willen weten of het werkt: iedereen krijgt meer ruimte, meer eigen inbreng (de burger, de ambtenaar, de ontwerper), maar wie houdt de regie? Wie houdt de ruimtelijke langetermijnvisie in de smiezen, dat wil zeggen wie heeft het structuurplan en afgeleiden daarvan open op het bureau liggen en zet beleid en uitwerking tegen elkaar af? Van de politiek kun je die langetermijnzorg niet verwachten. Waar is dan de overkoepelende waakzaamheid georganiseerd, die zorgt dat Son en Breugel niet versnipperd raakt? Wie zorgt voor de ruimtelijke continuiteit? En werkt zo'n kwaliteitsteam wel? Zit daar voldoende deskundigheid in om plannen te kunnen beoordelen op de drie basiswaarden (duurzaam, goedgebouwd en mooi). Heeft de gemeente Son en Bruegel mensen in dienst die op de hoogte zijn van ontwikkelingen in architectuur en stedenbouw (ontwikkelingen die razendsnel gaan, navenant snel verspreid worden en waar ontwerpers zich door laten leiden). Heeft de gemeente Son en Bruegel dus een abonnement op De Architect? Kunnen zij dat gesprek aangaan met de ontwerpers die zich melden bij het kwaliteitsteam? (Uit een onderzoek van BWTN bleek dat ambtenaren bouw- en woningtoezicht de verantwoordelijkheid van het beoordelen van een architectuur- of stedenbouwontwerp niet tot hun competentie vinden behoren: ze zijn er niet voor opgeleid.) Gaan die ontwerpers weg met een tevreden gevoel dat zij op een behoorlijk niveau gehoord zijn? En waar worden die vergaderingen gehouden? In het openbaar? Kan iedereen aanschuiven? Wordt er in de krant over geschreven?

Of is dit te allemaal te academisch en te veeleisend, en is Son en Breugel zo'n gemeente waar niet veel ontwikkelingen plaatsvinden, waar het individualisme onder de gemeenschappelijke dorpsvlag al honderden jaren hoogtij viert en een zekere verrommeling er 'gewoon' bij hoort, waar iedereen iedereen kent en dingen 'gewoon' geregeld worden – zoals in Boekel. Nee toch? *GtC*

'Wie maakt me los?' Kabinet brengt 34 rijksmonumenten op de markt.

Enkele weken geleden ontstond in Zwolle en Overijssel ophef naar aanleiding van het persbericht waarin de voorgenomen verkoop van de Sassenpoort in Zwolle werd aangekondigd. Het betreft een operatie van het Rijk, dat 34 rijksmonumenten in rijksbezit gaat verkopen. De Sassenpoort is bedreigd erfgoed, zo is nu in de regio de overtuiging: vogelvrij beschikbaar voor patatboer of prostitutie-uitbater.

Onlangs stuurde minister Blok van de 'Rijksdienst' een brief naar de Tweede Kamer met een uitleg over het 'beleidskader' achter deze voorgenomen verkoop. Het is een onthutsend stuk.

Het begint met een lesje Monumentenwet voor beginners: wat is een monument, wat is een vergunning; dat soort informatie. Dat wettelijk kader heeft de Kamer zelf gemaakt, dus als dit stukje al niet beledigend is, dan toch redundant. De paragraaf over rijksmonumenten in rijksbezit geeft een opsomming van aantallen, gebruik en de verschillende rijksdiensten die bij het bezit betrokken zijn. Maar hier licht Blok ook toe, waarom het beleid over de onvervreemdbaarheid van 'rijksgebouwen met een erfgoedfunctie' dat in 1992 werd vastgesteld en in 2001 werd herbevestigd, nu wordt verlaten.

1. De eerste reden is 'harmoniseren van beleid'. De minister vindt het gek dat één departement een andere erfgoedtaak zou hebben dan de andere: 'De overige rijksdiensten kennen geen specifiek beleid om cultureel erfgoed te beschermen door rijksbezit.' Het is al eerder opgevallen dat historisch besef, laat staan een historisch argument, niet hoog scoort bij de laatste Kabinetten. Maar deze zin spant wel de kroon. De geschiedenis van de Rijksgebouwendienst (Rgd) en van het College van Rijksadviseurs verklaart nauwkeurig waarom elk van de te vervreemden objecten in rijksbezit is gekomen. De Sassenpoort bijvoorbeeld, werd door de stad aan het Rijk overgedragen voor het onderbrengen van het rijksarchief in Overijssel. Andere objecten werden door invloed

van het College van Rijksadviseurs verworven omdat ze deze van groot nationaal belang vonden en gemeenten er naar oordeel van het College niet goed mee omgingen. Victor de Stuers en Pierre Cuypers hadden daar uitgesproken opvattingen over. Alle objecten met een dergelijke herkomst zijn altijd bij de Rgd terecht gekomen en bij geen ander: die was daar gewoon voor. Daarom snijdt het argument van 'harmonisatie' geen hout. Het is beschamend voor een Kabinet om het te gebruiken.

2. Professionalisering in de monumentenzorg is een tweede argument. Vroeger wist alleen de Rgd van omgaan met monumenten; nu is die kennis en ervaring wijd verbreid. Dat is juist. Bizar is het, om te schrijven dat dit functionerend stelsel van monumentenzorg bestaat 'inmiddels (…) na de realisatie van de Modernisering Monumentenzorg per 1 januari 2012'. Het bestaat sinds de Monumentenwet 1988, dezelfde wet waarover de minister in zijn eerste paragraaf college geeft.
3. Het derde argument: de verkoop biedt meer ruimte voor ondernemerschap. Dat is natuurlijk in de eerste plaats wat ze daar in Zwolle vrezen, met die Sassenpoort. Maar het is vooral een argument dat aangeeft hoe slaapverwekkend het beheer door het Rijk van de collectie gebouwen is geweest. Was er een actief verhuurbeleid? Is ooit een cent geïnvesteerd om de exploitatie van de Sassenpoort te verbeteren? Het treurig antwoord is natuurlijk: nee. Passief beheer. Er is alleen elk jaar braaf het onderhoud uitgevoerd dat de Monumentenwacht adviseerde. Wel goed onderhoud, dat dan weer wel.

4. Het laatste argument betreft de 'visie op de compacte rijksdienst'. Een politiek credo, maar een geloofwaardige keus. Bij de 'afstootbeslissing' wordt gekeken naar gebruik door het Rijk (of uitzicht daarop) en of het betreffende gebouw niet vastzit aan een gebouw dat wel bij het Rijk blijft. Pragmatisch, nergens ideëel. Het historisch argument wordt niet eens genoemd. Je mag hopen dat bij de gebouwen die per legaat aan het Rijk zijn gekomen, niet nog een beperkende clausule opduikt, als de geschiedenis toch nog een rol gaat spelen. Toch roept de te vervreemden collectie vragen op. Is de familie Tromp in ongenade of uit de canon gevallen dat zowel het graf van Tromp als het huis Trompenburg in de uitverkoop kunnen? Wordt Piet Hein (ook zijn graf is te koop) gestraft omdat hij niet, net als De Ruyter, een vlaggenschip als buit heeft meegetroond?

Er is ook gekeken naar de voorwaarden die bij vervreemding gaan gelden. Hier neemt de minister de kenmerkende vrijhandelsgeest van de VVD'er tot uitgangspunt. Maar ook kunnen veel 'aanvullende eisen aan een nieuwe eigenaar' niet worden gesteld vanwege wet- en regelgeving. Hier komt in de brief bijvoorbeeld boeman Europa weer langs, met de 'ongeoorloofde staatssteun'. Maar wie zegt dat je eisen aan de *eigenaar* moet stellen, als eisen aan het *gebruik* voldoende effect zouden kunnen hebben? De minister geeft aan, volledig vertrouwen te hebben in de werking van het vergunningenstelsel van de Monumentenwet voor het borgen van de monumentale waarden. Aha, was het exposé over 'monumenten' dan bedoeld als voorschot op dit excuus om gemakzuchtig de markt op te zoeken?

De laatste alinea van de brief maakt gewag van de 'strategie voor verantwoorde vervreemding' die de minister aan het voorbereiden is. Hij noemt een mogelijke overdracht aan een Nationale Monumentenorganisatie (NMO) 'een interessant scenario'. Laat die organisatie nou toevallig in januari zijn opgericht vanuit een initiatief van organisaties die zich met beheer en exploitatie van monumenten bezighouden, zoals de Stichting BOEi en Hendrick de Keyser. Hier is de vrees voor Europa opeens vervlogen. Maar als er één geluk voor een dergelijk initiatief is, dan is het dat de minister in een vastgelopen vastgoedmarkt een lastige partij vastgoed wil verkopen. Op een hoge opbrengst rekent hij dus niet.

Dat biedt kansen voor gemeenten en zo'n NMO. Zo kan Apeldoorn nu de gedenknaald Koning Willem III kopen, die zijn inwoners schonken aan Wilhelmina en die recent zo'n bijzondere rol ging spelen in de geschiedenis van deze gemeente. Maar ook een kans voor de Majesteit, welke dan ook. Want tot de gebouwen die het rijk zelf in handen houdt, horen het graf van Willem van Oranje en Het Oude Loo. Als er nou iets aan een gepaste kapitaalkrachtige eigenaar kan worden verkocht zonder verdenking van staatssteun, dan toch deze objecten.

De lijst van 34: overzicht af te stoten monumenten

Dirk Baalman, directeur Het Oversticht

Cursusaanbod door de Federatie Welstand
Meer weten over welstand? Volg een van onze interessante cursussen!

Cursus Schriftelijk welstandsadvies op vrijdag 14 juni 2013

Een cursus, gericht op training van vaardigheden bij de welstandstoetsing, waaronder het schrijven van begrijpelijke en leesbare welstandsadviezen met voldoende juridische waarborg.

Sinds 1 maart is de zgn. 'kan-bepaling' in werking en is de verplichte toets door een welstandscommissie niet meer nodig. Gemeenten kunnen de welstandstoets dan ook zelf uitvoeren.

De verwachting is dat veel gemeenten de welstandstoets gedeeltelijk voor hun rekening gaan nemen, vergelijkbaar met de ambtelijke lokettoets van lichtvergunningplichtige bouwwerken die tot 1 oktober 2010 wettelijk bestond. Met de invoering van de Wabo zijn echter veel kleine bouwwerken alsnog vergunningvrij verklaard. Een eventuele nieuwe lokettoets zal dus ook betrekking kunnen hebben op 'kleine' bouwplannen met een behoorlijke ruimtelijke impact, bijvoorbeeld dakkapellen aan de voorzijde of grote bouwvolumes op een achtererf.

Hoe dan ook, er zal meer verantwoordelijkheid komen te liggen bij de ambtenaren. Dit geldt voor de toetsing en toepassing van criteria, maar ook voor het opstellen van een advies. Hoe destilleer je op grond van welstandscriteria een helder geschreven advies? Welke taalkundige tips zijn er om dat heldere advies te kunnen formuleren?

Daarnaast blijft het nuttig om de deelnemers te informeren over actuele ontwikkelingen en inzicht te geven in de principes van doelgerichte communicatie. Aan de hand van casussen zal een en ander worden toegelicht.

De cursus wordt gehouden op vrijdag 14 juni.
Locatie: HU, Hogeschool Utrecht, Padualaan 99, Utrecht-de Uithof.
Aanmeldingen: Christian Braak, cb@fw.nl of 020-412 4964.
Kosten: 580 euro, incl BTW voor leden; 870 euro, incl. BTW voor niet-leden.

Cursus Monumentenadvisering – actualiteit en praktijk op dinsdag 14 mei 2013

Een cursus die zich richt zowel op de praktijk van de monumentenadvisering, als op nieuwe typen beleid om cultuurhistorie te borgen.

's Ochtends worden door **Maurice Bogie** en **Martin van Bleek**, beide Gelders Genootschap, de praktische aspecten behandeld van advisering van monumenten en cultuurhistorie in een gewijzigd wetgevend kader. Door de 'kan-bepaling' kunnen gemeenten ervoor kiezen ambtenaren de welstandstoets te laten doen. De welstandsnota is een beleidsstuk dat niet meer verplicht getoetst hoeft te worden door een

commissie. Hoe gaat dit eruit zien, als de monumententoets door een monumentencommissie nog wel verplicht blijft? In de welstandsnota staan namelijk de relevante cultuurhistorische, gebiedsgerichte zaken opgesomd die van belang zijn voor de monumentenadvisering. En commissies zijn de laatste jaren vaak geïntegreerd, juist om het bredere ruimtelijk kader binnen een gemeente te kunnen bedienen. Hoe regel je dit op een heldere manier? Ook zal in dit deel van de cursus worden stilgestaan bij de praktijk van verruiming van vergunningvrij bouwen in beschermde gezichten. In dit gedeelte is voldoende ruimte voor discussie en vragen.

Het tweede deel van de ochtend, plus het middagprogramma, is gewijd aan **de Beemster.** Deze unieke

polder, met zijn kaarsrechte lanen/wegen en zijn hoge, grillige randen, waar o.a. de forten van de Stelling van Amsterdam tegenaan gevleid liggen, wil men beschermen zonder ontwikkelingen uit te sluiten. En met die ontwikkelingen wordt niks anders bedoeld dan dat de dingen die nu al in de Beemster gebeuren en door de tijd heen van aard, grootte of kleur kunnen verschieten, er een plek houden. De Beemster is bijvoorbeeld een renderend agrarisch gebied en vergroting van stallen kan niet worden verboden. Maar al die nieuwe thema's als paardenstallen met maneges, grote nieuwbouwvilla's op te kleine percelen, uitbreiding van bedrijven, moeten zich wel voegen in de diverse beleidsnota's. Bijzonder is de manier waarop de gemeente Middenbeemster en de provincie Noord-Holland samen verschillende beleidsstukken (landschap, cultuurhistorie en ruimtelijke kwaliteit) hebben ondergebracht in de structuurvisie Noord-Holland 2040. De provincie ontpopt zich al jaren als een strenge bovenmeester waar het om ruimtelijke kwaliteit gaat buiten de bebouwde kom. **Marlies van Diest**, landschapsarchitect en betrokken bij het opstellen van 'gouden regels' rond de ruimtelijke kwaliteit in de Beemster en de Stelling van Amsterdam, zal de totstandkoming van dit proces toelichten.

Het middagprogramma wordt besteed aan een lezing over de geschiedenis van de Beemster door **Han Hefting**, wethouder in Middenbeemster. Vervolgens wordt er een bustocht gemaakt door de Beemster en langs een aantal forten, met uitleg van wethouder Hefting en aangevuld door **Harry Roenhorst**, ambtenaar in de gemeente Middenbeemster en degene die het project van de Beemster heeft geleid.

De cursus wordt gehouden op dinsdag 14 mei in Middenbeemster.
Voor aanmeldingen kunt u zich richten tot: Erfgoed in de praktijk, Maartje Voskuilen, m.voskuilen@restauratiefonds.nl

---

Nieuws over en voor de leden

Algemene ledenvergadering 27 juni 2013

De Federatie Welstand houdt dit jaar haar ledenvergadering in **Rotterdam.** Daarbij zal in het middaggedeelte volop aandacht worden besteed aan de **Nieuwe Binnenweg**. Dit kilometerslange lint werd vanaf de tweede helft van de negentiende eeuw ontwikkeld; er stonden villa's en kloosters, het land van Hoboken grensde eraan, tot het moment waarop de Binnenweg een aaneensloten straatwand ging vertonen en zo

bij de stad werd getrokken.
We zullen iets horen over de interessante geschiedenis van dit lint, we zullen er doorheen wandelen, maar we zullen vooral geïnformeerd worden over de manier waarop de gemeente Rotterdam via het middel 'aanschrijven op beeldkwaliteit' de neergang van deze prachtige stadsstraat te lijf is gegaan. En het resultaat mag er wezen: achter de bordkartonnen reclameborden kwamen de meest fraaie winkelpui-en tevoorschijn. Van een verpauperde straat, waar het niet goed toeven was en waar men liever niet wilde wonen, ontwikkelde de straat zich tot een gewilde locatie. Hoe deed de gemeente Rotterdam dit? Welke instrumenten of processen werden benut of ingezet? Hoe werd het gefinancierd en welke partijen maakten er zich hard voor? En hoe houd je zo'n straat goed? Wat moet je daar voor inspanningen voor leveren? Hoeveel tijd heb je daarvoor nodig? We zullen het horen op de Algemene Ledenvergadering op **27 juni 2013.**

Aanmeldingen voor de ALV bij Christian Braak, cb@fw.nl.

Nog meer vergunningvrij bouwen – foto oproep

Met de invoering van de Wabo op 1 oktober 2010 konden er aanzienlijk meer kubieke meters vergunningvrij bijgebouwd worden. Dat werd mogelijk niet alleen op de achterterreinen, maar zelfs 1 meter uit de voorgevel. Volgens de nieuwe wet is het zijerf een deel van het achtererf, waarmee in principe de weg werd vrijgemaakt om ruime zijvleugels aan gebouwen toe te voegen. De Federatie Welstand maakte zich hier indertijd behoorlijke zorgen over: doorzichten die een essentiële rol vervulden in een stedenbouwkundig plan of in een oud dorpslint dreigden de dupe te worden. In de tussentijd is het vergunningvrij bouwen ook mogelijk geworden in beschermde stads- en dorpsgezichten (d.w.z.: alleen loodrecht achter de niet-monumentale panden), en op dit moment worden weer nieuwe wijzigingen voorbereid.

De Federatie is benieuwd van u te horen of het vergunningvrije bouwen, tot onoverkomelijke visuele (en ook materiele) verrommeling heeft geleid. Is er dusdanig bijgebouwd dat het straatbeeld er op achteruit is gegaan? Zijn die zijerven nu allemaal volgebouwd? Zijn er voor de bijgebouwen goedkope materialen gekozen? Of valt het allemaal erg mee en zijn er geen ontsporingen te melden, omdat mensen inderdaad hun verantwoordelijkheid nemen en inzien dat een passend en fatsoenlijk geconstrueerd bouwwerk een economische waarde vertegenwoordigt?

Omdat de Federatie haar positie wil bepalen in de verdere uitbreiding van vergunningvrij bouwen die nu wordt voorbereid, zijn we benieuwd naar uw ervaringen.
Wij verzamelen graag berichten, en nog liever foto's, van uw ervaringen met vergunningvrij bouwen. Dat hoeven niet alleen uitwassen te zijn: ook geruststellende ervaringen zijn erg welkom.

Graag uw bijdrage naar gtc@fw.nl

Nieuwsberichten en opmerkingen met betrekking tot deze digitale nieuwsbrief kunnen gestuurd worden naar gtc@fw.nl of neem contact op met Gerda ten Cate, beleidsmedewerker bij de Federatie Welstand, 020 – 412 49 64. De nieuwsbrief vermeldt berichten; er kunnen geen rechten aan worden ontleend!